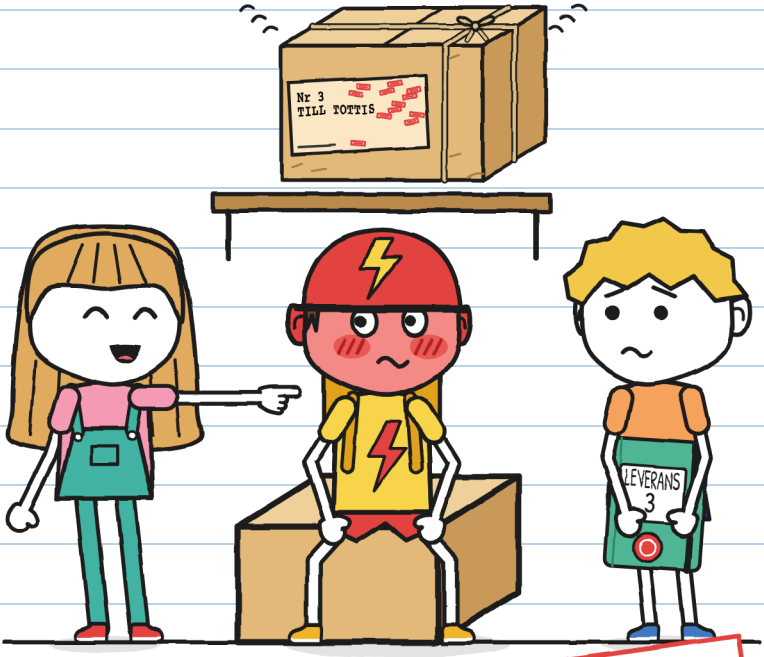
OMÖJLIGA LEVERANSER · 3

Retur, tack

Lui Eriksson



(Gunnis anteckningsbok)

STORLEK S
Nybörjarnivå · 7+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 3
Retur, tack

Text och bild: Lui Eriksson

STORLEK S · Nybörjarnivå · 7+

Svensk version: LinguAula

Första upplagan: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Bok 3 i serien. Tidigare: "Det här paketet bits", "Öppnas ej före åskan".



LinguAula

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Inga bud skadades när boken skrevs.
Röda, ja. –J.



Och jag läser den först. –J.

Hittar du den: lämna tillbaka den. Tack.

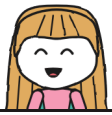
BARA I BERÄTTELSEN

Den här stämpeln visar det som bara händer i berättelsen. Ett riktigt paket flyger inte tillbaka. På en riktig cykel gäller sidan 76. –J.

VEM ÄR VEM



Gunni. Lördagsbud. Ritar saker som ingen har bett om. Det här är hans anteckningsbok.



Julia. Skriver med grönt och signerar J. Hon vet alltid hur man hjälper. Det är problemet.



Totte. Kör för BLIXTBUD, på cykel. Inom tio minuter – annars gratis. Blir röd bit för bit.



Märta. Äger Omöjliga leveranser. Hon bär häxhatt. Hon vet mer än hon säger.



Zoe. Från BLIXTBUD. Snabbast. Hon delar ut öknamnen.



Bruno. Från BLIXTBUD. Fick punka en gång. För två år sedan.



Paket nr 3. Det plingar när man flyttar på det. På etiketten står bara ett namn.

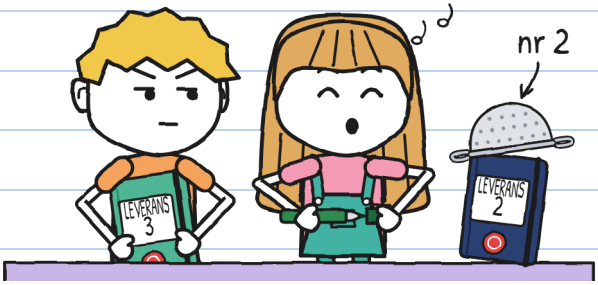


R. Skickar paketen som ingen lyckas leverera. Ingen säger vad R. heter.

LEVERANSBOK 3
av Gunni

HEMLIGT.

"Hemligt" betyder: jag läser den först. Och jag berättar inte för någon. –J.



Anteckningsbok 2 tog slut på ett åskväder. Den här är grön och har affärens stämpel. Jag skulle skriva i den först. Julia gjorde det.

Jag skrev först åt dig. Varsågod. –J.

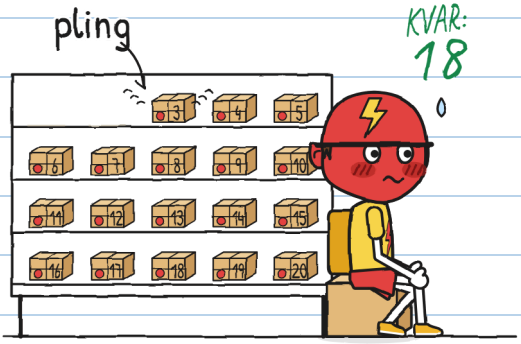
Jag bad inte om hjälp. Julia hjälper ändå.

KAPITEL 1

Pling

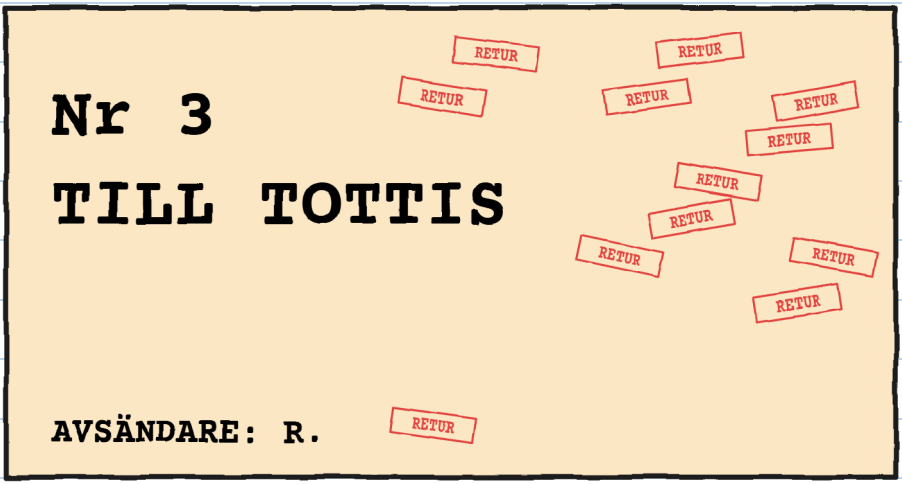
Märta förvarar paketen som ingen kunde leverera i sin affär. På en hylla. Det var tjugo. Julia och jag levererade två: ett drakägg och några frön som sprang. Arton är kvar.

Natten när det åskade var vi på väg hem. Ett paket lät.
Pling.



Det var nr 3. Totte kör för BLIXTBUD: tio minuter eller gratis. Han blev hjälmröd.

Om ingen skriver på etiketten flyger returerna tillbaka till sin hylla i gryningen. Bara mottagaren får skriva på. Med bläck som inte går bort. R. är avsändaren: den som skickar dem.

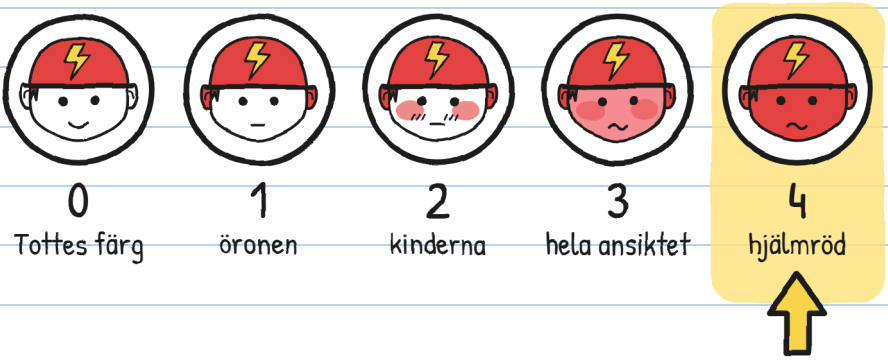


Julia började läsa etiketten:
– Till Tot...
Hon stängde munnen. Hon tystnar aldrig mitt i ett ord. Jag tittade på Totte. Han blev röd.

Jag läste ett halvt ord. Den andra halvan svalde jag. –J.

Vissa blir röda på en gång. Totte inte. Totte blir röd bit för bit. Jag skrev upp det.

TOTTES RÖDOMETER



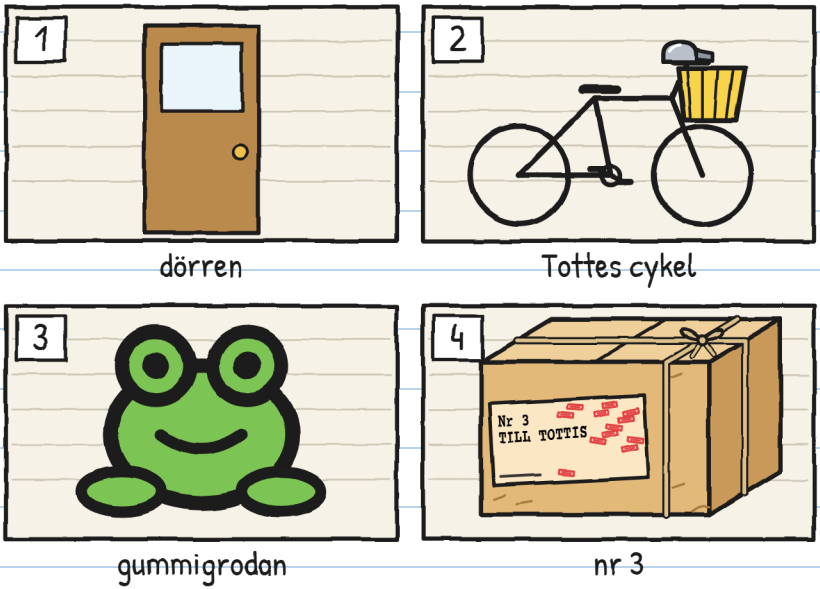
– Det där paketet kan vänta, sa Totte snabbt. Det har väntat i åratal. En dag till. Eller tio.
BLIXTBUD har ingen brådska.
Det var första gången någon från BLIXTBUD sa så.

Den kvällen: 4. Jag ville skriva upp det med rött. Jag har bara grönt. –J.

– Ikväll öppnas ingenting, sa Märta. Och hyllan rörs inte utan lov.
Ingen rörde den. Plinget hördes igen.
Pling.
– Det var dörren! sa Julia.

När jag inte förstår något gör jag en lista.

MISSTÄNKTA FÖR PLINGET



dörren

Tottes cykel

gummigrodan

nr 3

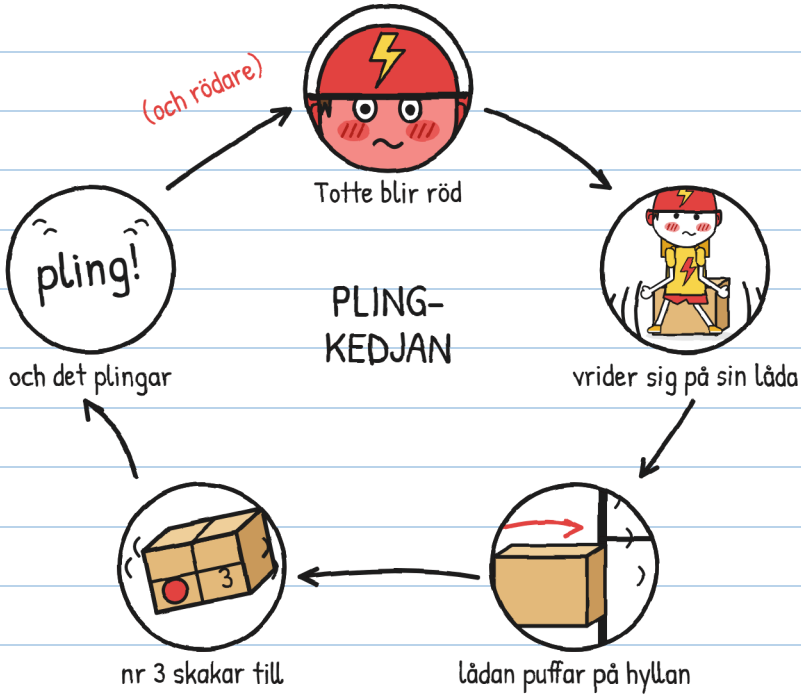
Grodan är oskyldig. Jag känner den. –J.

Jag gick ut på trottoaren för att prova ljuden. Det regnade inte längre.
Jag öppnade och stängde dörren: skriiik. Jag ringde i cykelklockan: KRIIING! Jag tryckte på grodan: pip.



Julia skakade på fingret: nej. Inget lät så där.
Jag gick in. Totte rörde sig på sin låda.
Pling.

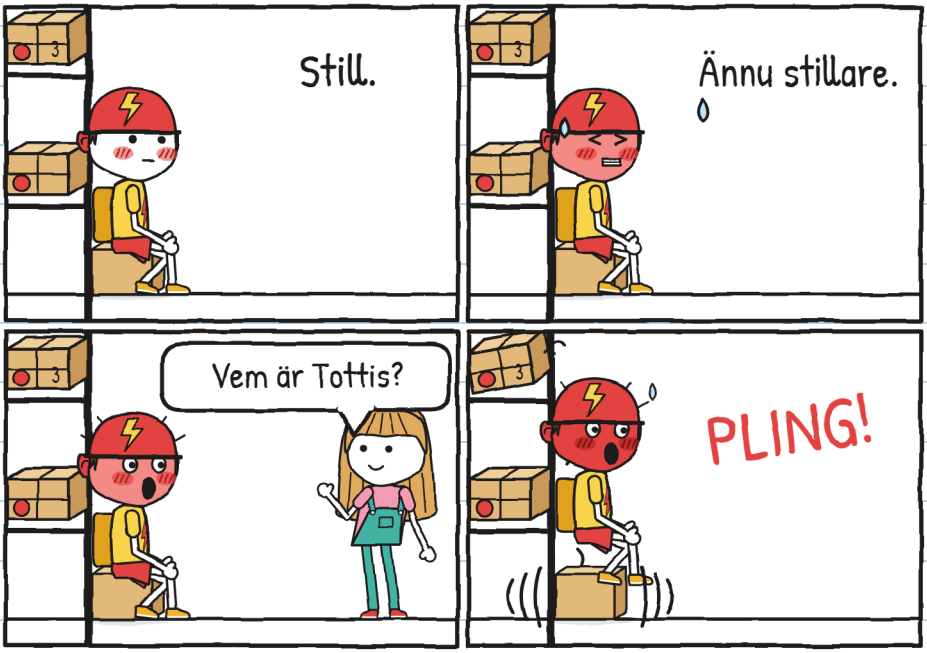
Jag satte mig på huk. Tottes låda rörde vid hyllans ben.



Det var ingen magi. Det var Totte.
Något plingar inne i nr 3 när man flyttar paketet.

Som jag. –J.

Totte bestämde sig för att sitta still. Det varade så här länge:

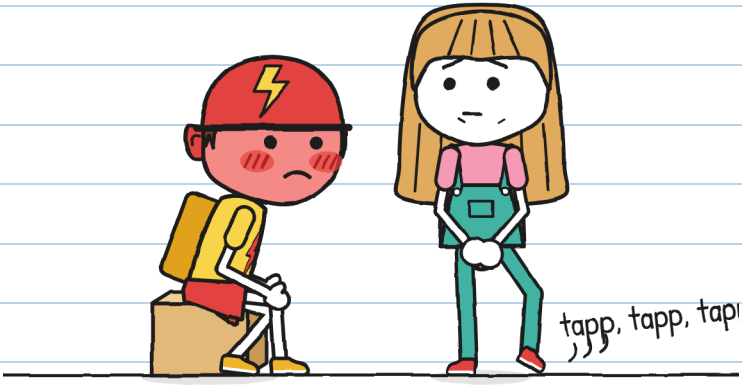


Det var bara en fråga. Frågor puffar inte på hyllor. –J.

Den här gjorde det.

– Det var jag, sa Totte och tittade på sina skor.
Som liten.
Han sa det så tyst. Grodan hörde det bättre än jag.

Julia öppnade munnen. Hon hade massor av frågor. Totte tittade fortfarande på sina skor. Julia såg på honom och stängde munnen.

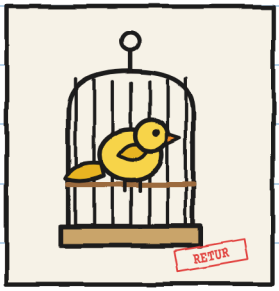


– Jag frågar inte mer, sa Julia.
Det var svårt för henne. Foten rörde sig hela tiden.

Frågor jag inte ställde: nio. Jag har skrivit upp dem. –J.

– Varför levererade du det aldrig till honom? frågade jag Märta.
– Jag körde ut det tolv gånger. Titta på etiketten: ingen gata, inget husnummer, inget efternamn. Jag provade med alla Tottisar jag hittade.

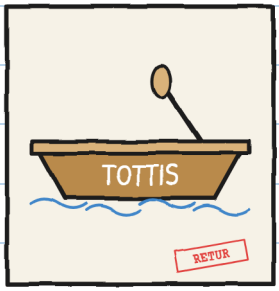
MÄRTAS TOTTISAR



1. En kanariefågel.
(Trampade på etiketten. Gäller inte.)



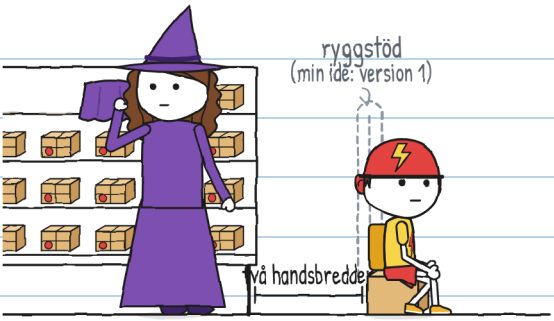
2. Don Antonio, 71 år.
("Det skulle jag önska".)



3. En båt från kanalen.
(Den har inga händer.)

– Och Totte? frågade Julia.
– Förra gången kände jag inte Totte än, sa Märta och tittade på honom. Ingen sa vad han kallades som liten.

Märta tog fram ett lila tyg under disken. Hon täckte över nr 3, som man täcker en papegojbur när det är läggdags. Hon flyttade Tottes låda två handsbredder från hyllan.
– Så där. Nu kan du röra dig.



Totte kunde ha cyklat därifrån. Han hade cykeln vid dörren. På tio minuter kunde han ha varit på andra sidan kvarteret.
Han satte sig igen.
Jag vet inte varför. Jag skriver upp det ändå.
Hans låda har inget ryggstöd att luta ryggen mot.
Jag ritade ett åt honom.

Ingen har bett dig om ett ryggstöd. –J.

När affären stängde var Totte den siste kvar. Han spände fast hjälmen.
– Märta. I morgon kommer jag och pratar om paketet. Men i enrum.
– De här två hör till affären.
Totte tittade på oss.
– De får vara med. Men ingen från BLIXTBUD.



Paketet var till Totte. Nu återstod att se om han ville ha det.

Jag vet redan hur jag kan hjälpa honom. –J.

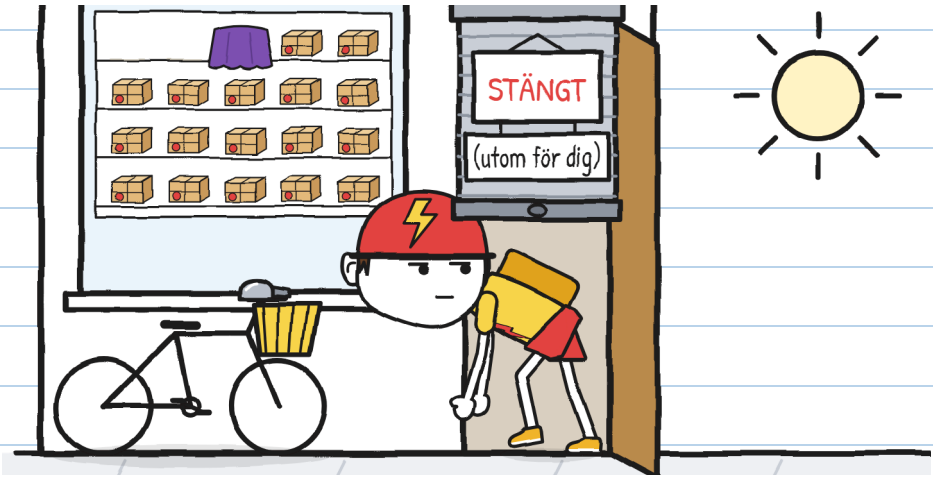
Det är det som oroar mig.

KAPITEL 2

Jag har inte sagt ja

På söndagar är affären stängd. Märta lämnade rullgallret halvt uppdraget. Hon hängde upp en skylt: STÄNGT (utom för dig).

Totte kom klockan elva. Innan han gick in tittade han åt båda håll längs gatan, som när man ska gå över. Ingen från BLIXTBUD syntes till.



Vi kom halv elva. För säkerhets skull. –J.

Märta ställde nr 3 på disken. Hon tog bort tyget. Hon talade som någon som läser en skylt:
– Paket nummer tre. Till Tottis. Är det du?
– Det var jag.
– Det duger. Vill du ha det?

Totte tittade på kartongen. Kartongen sa ingenting.
– Jag har inte sagt ja.
– Du har inte sagt nej heller.
– Jag sa: ”Jag har inte sagt ja”.



Tre meningar för att slippa skriva på. Jag har räknat dem. –J.

Totte tog kartongen som man tar en het gryta. Han vägde den. Han vände på den. Han höll den vid örat. Han skakade den lite.
Pling.
Han släppte den snabbt.

– Tänk om han tar med sig paketet hem? sa Julia. En natt hemma hos Totte, och då är det levererat. Det är logiskt.
– Returstämpeln följer inte logik, sa Märta. Den följer bläck.

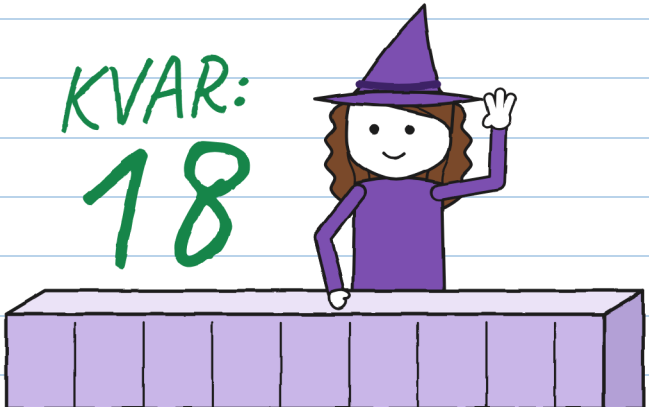
RÄKNAS DET SOM LEVERANS?		
	Titta på den	NEJ
	Ta i den	NEJ
	Ta hem den	NEJ
	Skriva på etiketten med bläck som inte går bort	JA

Stämpeln och jag tänker inte likadant. –J.

– Julia, Gunni: den här leveransen är er, sa Märta.
Som den med åskan. Tre villkor.
Hon räknade dem på fingrarna:

1. Ni öppnar inte kartongen. Etiketten sitter kvar.
2. Nr 3 lämnar bara affären om Totte ber om det.
3. Mottagaren skriver på, om mottagaren vill. Utan underskrift kommer paketet tillbaka i gryningen. Det gör ingenting.

– Och om han aldrig vill? frågade Julia.
– Då aldrig.



”Aldrig” är inget leveransdatum. –J.

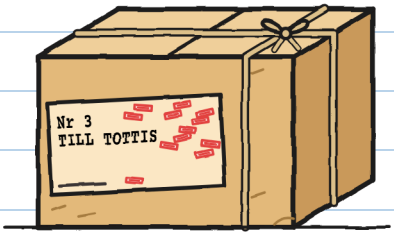
Totte var tyst länge. Julia tog tiden: fyra minuter. För BLIXTBUD nästan en halv leverans.

– Jag tar den med mig, sa Totte. Stängd. För att tänka. Tills vidare.
– Är det du som ber om det? frågade Märta.
– Det är jag som ber om det.

Jag skrev upp hur nr 3 lämnade affären. Då kunde ingen förneka det:

UTLÄMNINGSKORT

- [x] Kartong: stängd
- [x] Etikett: fastsatt
- [x] Ber om det: Totte
- [ ] Underskrift: inte än



Utanför lade Totte nr 3 i korgen på sin cykel. Han släppte det. Det lät: pling.

Han tittade på styret och cykelklockan från BLIXTBUD. Det var som om han kom ihåg något.
– Vad? frågade Julia.
– Ingenting.
Totte gick därifrån och ledde cykeln. Han går aldrig.



”Ingenting” var ”något”. Vi måste hjälpa honom. –J.

Från dörren såg jag två BLIXTBUD-cyklar stå vid hörnet.
– Totte! Vad har du i korgen? ropade en tjej.
Hennes fläta räckte till midjan.
– En leverans.
– Till vem?
– Till en kund.

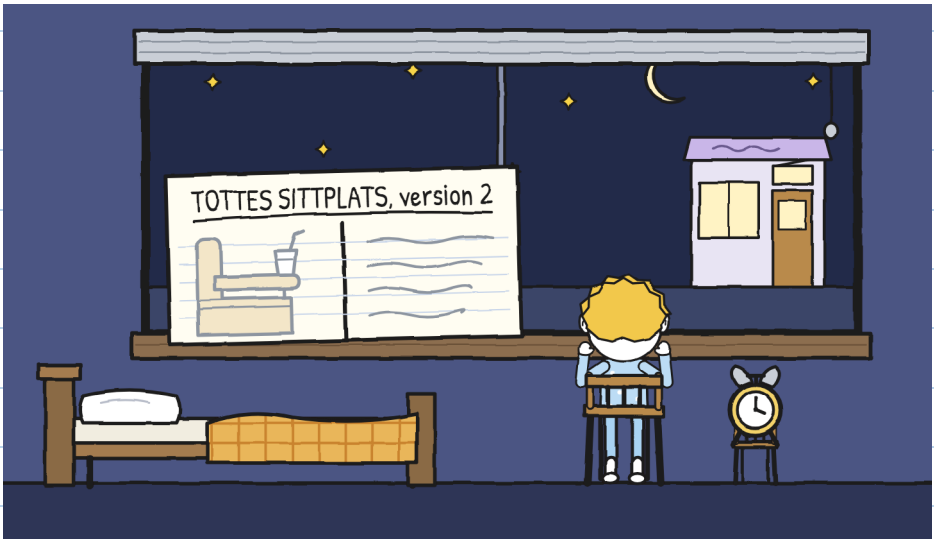
Han ljög inte. Innan han svarade vände han på kartongen. Etiketten vette mot honom. BLIXTBUD kunde inte se den.



Nu förstår jag det där med ”ingen från BLIXTBUD”. –J.

Den natten lät jag rullgardinen i mitt rum vara uppdragen. Jag bor mitt emot affären. Jag ville se om nr 3 kom tillbaka.

– Gunni? sa mamma från hallen. Varför är du vaken?
– Jag vaktar ett paket.
– Jaha. Men vakta det med pyjamasen på.



Jag ville också vakta. Mitt fönster vetter mot en gård. –J.

I gryningen hördes nr 3.
Pling, pling, pling.
Sedan dök det upp över taken. Utan brådska. Det lät som glassbilen. Det tändes ljus i tre fönster. En hund skällde. Nr 3 flög in genom den lilla luckan ovanför dörren. Märta lämnar den öppen just för det.



Efter skolan gick vi till affären. Nr 3 stod på sitt hyllplan, sin plats på hyllan. Det hade fått en stämpel till: tretton.



– Det är inget straff, sa Märta. Det är regeln. Ingen skrev på: det kommer tillbaka.

Tretton stämplar. Några till och man ser inte kartongen. –J.

Totte kom tjugo över fem, efter utkörningen. Han frågade inte efter nr 3. Den morgonen hade han hört det flyga över sitt hus.

Det såg jag inte. Totte berättade det för mig:

DET TOTTE BERÄTTADE



– Jag lät kartongen ligga hela natten på dörrmattan.
– Varför tog du inte in den? frågade Julia.
– Hemma är det många som redan kallar mig Tottis.

– En underskrift ordnar allt, sa Julia när Totte hade gått. En. Det tar två sekunder. Jag tog tiden med min egen.

Jag öppnade anteckningsboken. ”Det gröna täcker inte min mening”, tänkte jag. Jag skrev med kulpenna och tryckte hårt:



Jag har läst det. Jag håller inte med. Tills vidare. –J.

Jag har en annan idé. Titta inte så där på mig. –J.

KAPITEL 3

Autografer

På tisdagen kom jag från skolan. Jag såg ett bord på trottoaren utanför affären. Det hade en gul duk ända ner till golvet. Det hade en skylt med Julias handstil. Och i mitten något som var övertäckt.



– Det är en pulpet, ett stöd så att man skriver bekvämt, sa Julia. Jag samlar autografer: namnteckningar att spara.

– Sedan när?

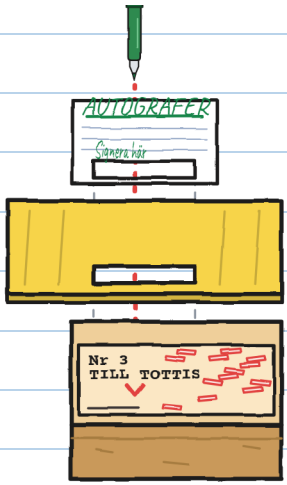
– Sedan i går.

På pulpeten låg ett ark med linjer. Längst ner hade det ett litet fönster klippt med sax. Duken hade ett likadant, precis under.
Jag lyfte ett hörn av duken. Pulpeten var nr 3, liggande. Genom de små fönstren syntes etiketten, som vette uppåt.

SÅ FUNGERAR DET

1. Arket, med sitt lilla fönster.

2. Duken, med sitt hål.



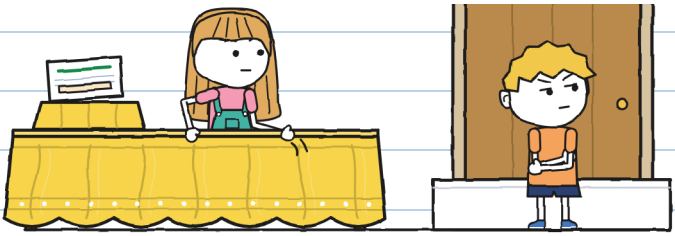
3. Nr 3:s etikett, där den är tom.

4. Den som signerar i fönstret... skriver på etiketten.

– Med min tuschpenna, sa Julia glatt och lågt. Bläcket går inte bort. I morgon kommer nr 3 inte tillbaka. Totte får veta det när han ser det. Överraskning!

– Totte har inte bett om att nr 3 ska lämna affären, sa jag. Villkor två.
– Han kommer att vara tacksam.
– Och Märta?
– Hon pratade i telefon. Jag sa: ”Autografbord”. Och det är det.
– Och pulpeten?
– Det frågade hon inte om.

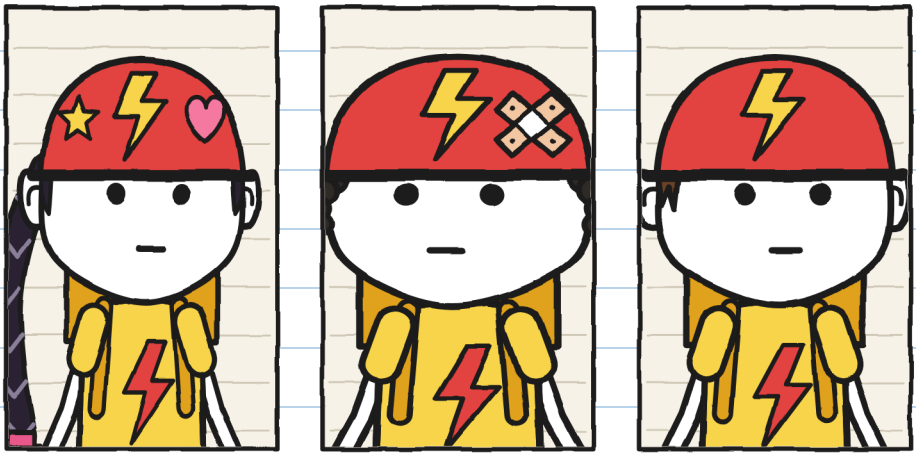
Jag påminde henne om Flora och det åttonde fröet. Julia lät inte Flora skriva på för tidigt.
– Det är inte samma sak. Den leveransen var inte klar. Det här är snabbare.
– Gör det själv då. Inte jag.



Han satte sig på trappsteget. Mycket allvarlig. Han hjälpte inte alls. –J.

BLIXTBUD kör förbi på vår gata klockan tio över fem. De är tre, på rad.

BLIXTBUD-KORT



ZOE, "Raket":
snabbast.
Hon delar ut öknamnen.

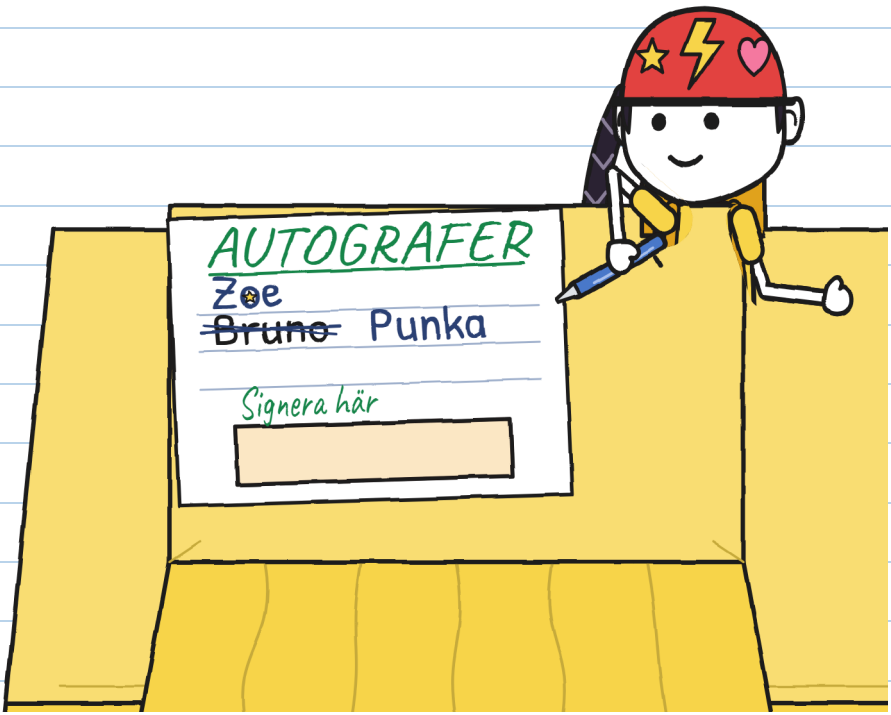
BRUNO, "Punka":
fick punka en gång.
För två år sedan.

TOTTE:
inget öknamn.
Än.

– Autografer? Våra? sa Zoe. Hon bromsade och steg av cykeln.

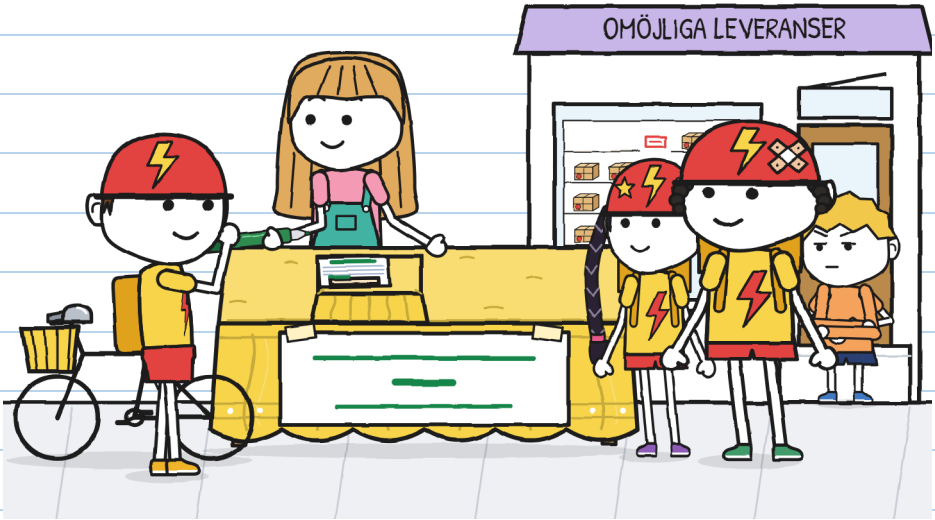
Ingen har någonsin bett dem om en autograf. Det är därför det funkar. –J.

Zoe signerade först, med en stjärna i o:et. Bruno skrev "Bruno". Zoe strök över namnet och skrev "Punka".
– På BLIXTBUD sitter öknamnen fast, sa Bruno till mig utan att bli arg. Jag fick punka en gång.



Totte satt kvar på cykeln. Han såg på bordet som han såg på nr 3 i söndags.

– Din tur, Totte, sa Julia. Här nere, i rutan. Det bästa stället.
Hon gav honom sin gröna tuschpenna.
Det var första gången någon bad Totte om en autograf. Han klev av cykeln och rätade på sig.



Från trappsteget såg jag allt. ”Det angår inte mig”, tänkte jag. Och höll tyst.

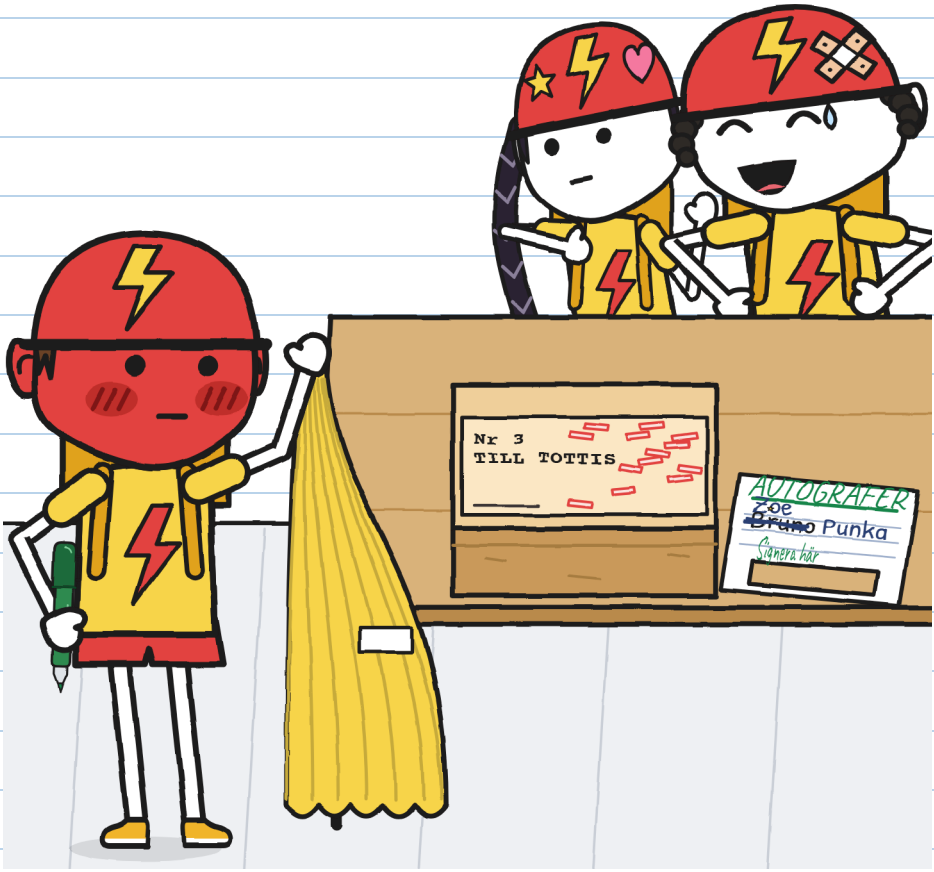
Jag reste mig.

– Totte, vänt...

Jag var för sen. Totte drog till sig pulpeten med ett ryck. Han skulle signera. Under duken lät något:

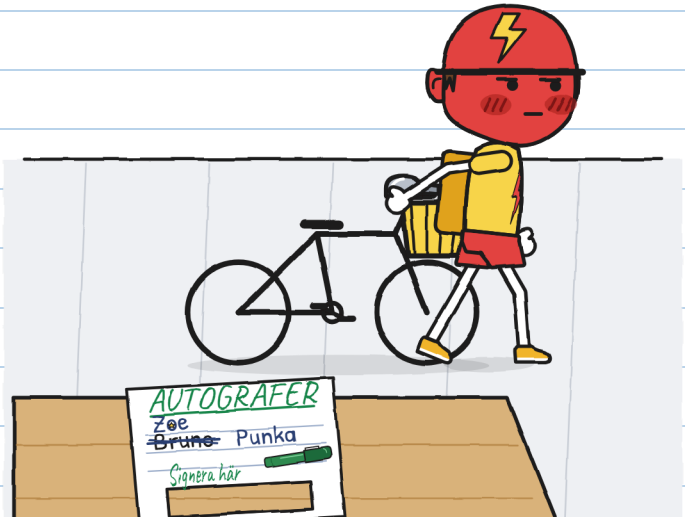


Totte lyfte på duken.



– ”Till Tot-tis”, läste Zoe, långsamt och nöjd.
– Tottis? sa Bruno. Han skrattade.
Zoe skrattade inte. Zoe tänkte.

Totte skrek inte. Han satte långsamt på locket på tuschpennan. Han lade den på arket. Utan att skriva under.
– BLIXTBUD skriver inte under på fällor.
Han gick därifrån och ledde cykeln i styret. Ingen följde efter.



Han var hjälmröd. Det var inte skamrött. Det var ilskerött.

Rödometern har inget nummer för den där. –J.

Märta kom ut med det lila tyget. Hon frågade inte vem som hade tagit paketet. Hon tittade på den tomma platsen på hyllplanet, på bordet och på Julia.
Hon täckte över nr 3 och lyfte det i famnen.
– Det här paketet är inte levererat, sa hon till Zoe och Bruno. Vad som står på etiketten är Tottes sak.

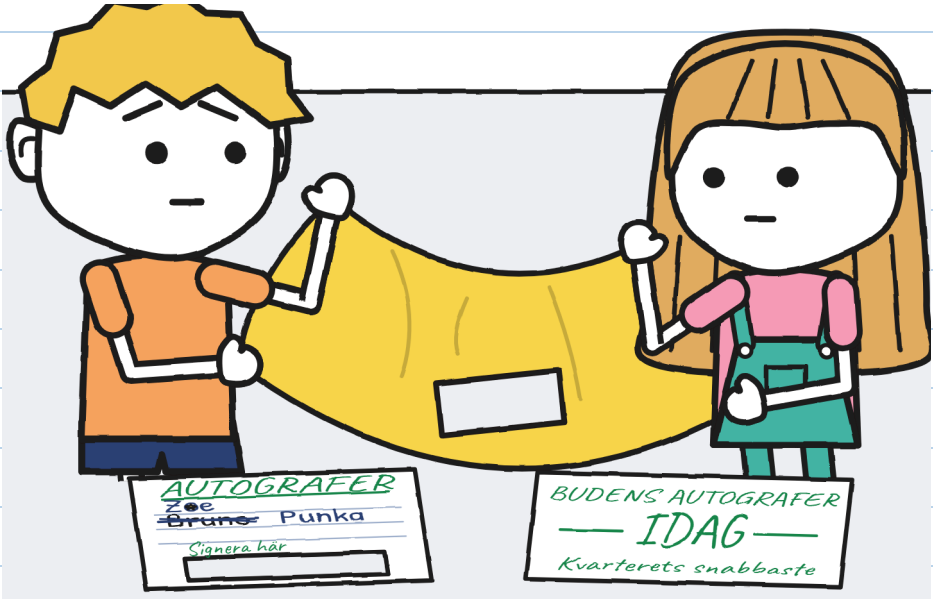


De åkte iväg utan att ringa i cykelklockorna.

Jag hjälpte Julia att plocka ihop duken, skylten och arket. Två autografer och ett hål. Jag sa inte ”vad var det jag sa”. Jag sa inte heller ”det är ingen fara”. Det var det ju.

– Du gjorde ingenting, sa Julia.

– Jag varnade för sent. Jag kunde ha varnat tidigare. Eller ringt Märta.



Julia gick in och berättade allt för Märta utan hjälp. Fönstret, duken, hyllplanet, telefonen.

– Det där berättar du för Totte själv, sa Märta.

På onsdagen åkte Totte förbi klockan tio över fem. Han bromsade inte. Tjugo över fem kom han förbi igen. Han kom förbi en tredje gång. Julia stod mitt på trottoaren med ett papper.

URSÄKTEN

Jag tog ditt paket.
Jag ville lura dig.
Jag visade din etikett för de andra.
Förlåt.
–Julia

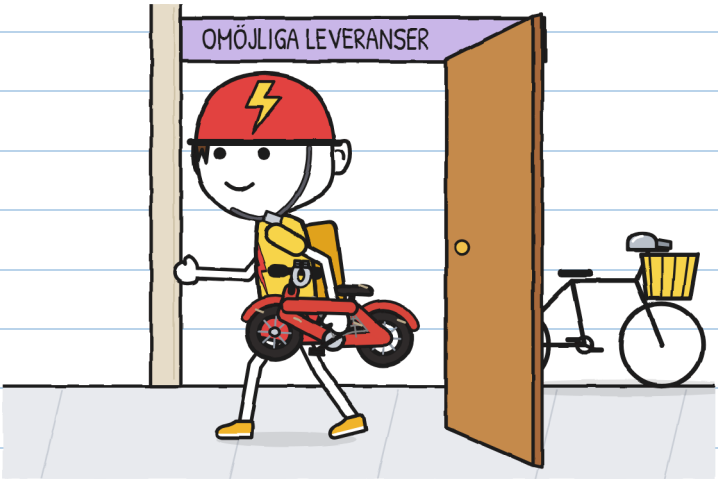
Totte läste lappen från cykeln.
– Okej. Jag har läst den.
– Förlåter du mig?
– Jag sa att jag har läst den.
Den eftermiddagen kom Totte inte till affären.
Hans låda stod tom.

Jag skrev under med hela namnet. Det var det minsta jag kunde göra. –J.

KAPITEL 4

En liten cykel

På torsdagen kom Totte in i affären. Han såg sig inte om åt något håll på gatan. Han hade en cykel under armen.



Det var inte hans cykel. Eller jo: den han hade som liten.

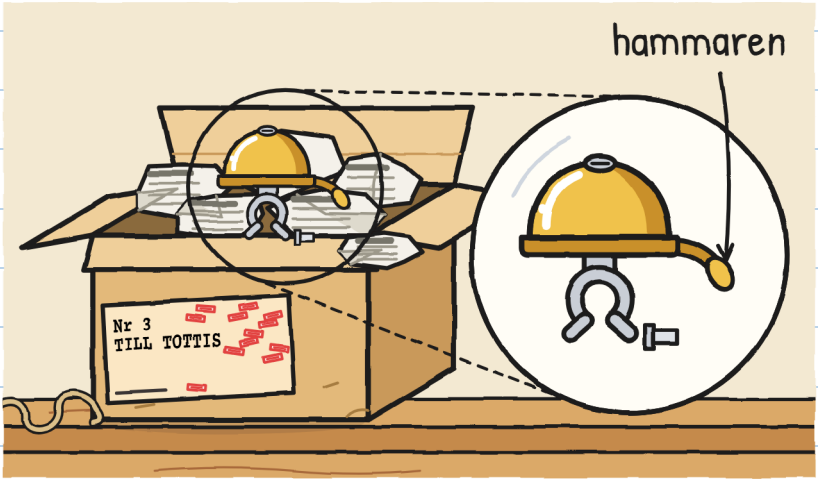
– Sedan i söndags tänker jag på plinget, sa Totte. Jag tror att jag känner igen ljudet. Jag vill se om jag har rätt.

– Jag vill öppna nr 3. Inte här: man ser in från gatan.
Märta tog oss till bakrummet, rummet längst bak.
– Att öppna är inte att skriva på, sa hon. Utan underskrift kommer det tillbaka i gryningen.



– Får jag stanna? frågade Julia. Hon frågade faktiskt.
Totte dröjde.
– Utan att röra något.
– Jag rör inte kartongen. Och jag pratar inte om saken.

Totte knöt upp snöret. Inuti låg gammalt tidningspapper. Det gick sönder av sig självt. Och mellan papperen...

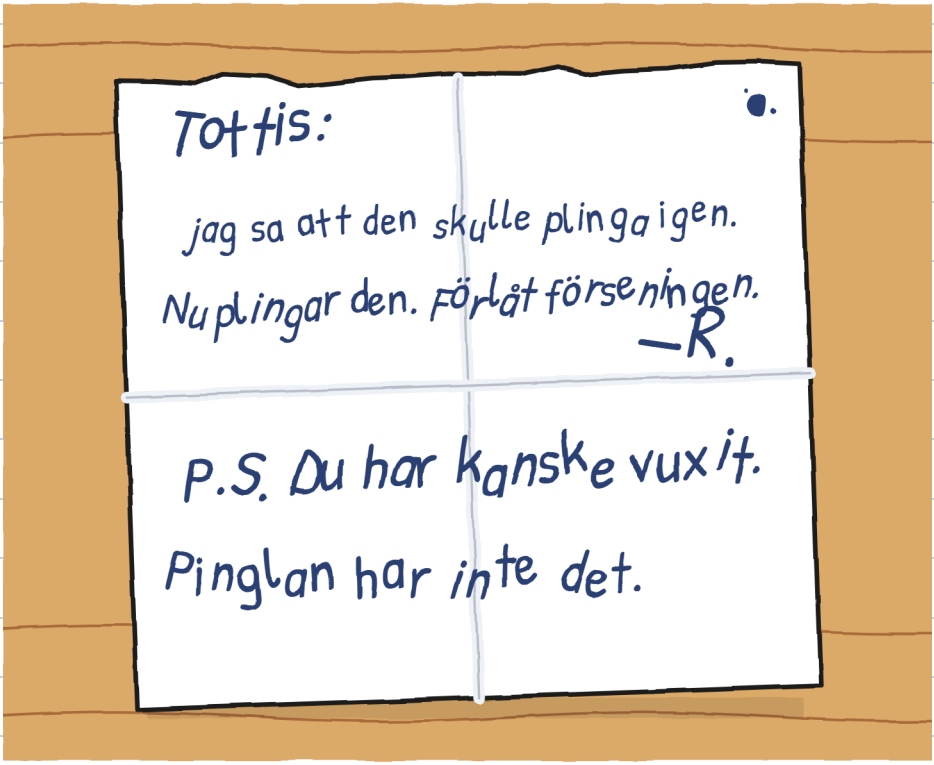


En pingla, en liten cykelklocka. Liten och gyllene. En fjäder får den lilla hammaren att studsa. Om man rör på den, plingar den.

Nr 1 bet. Nr 2 sprang. Nr 3 plingar bara.

Varken drake eller ben. En pingla. Det gillar jag. –J.

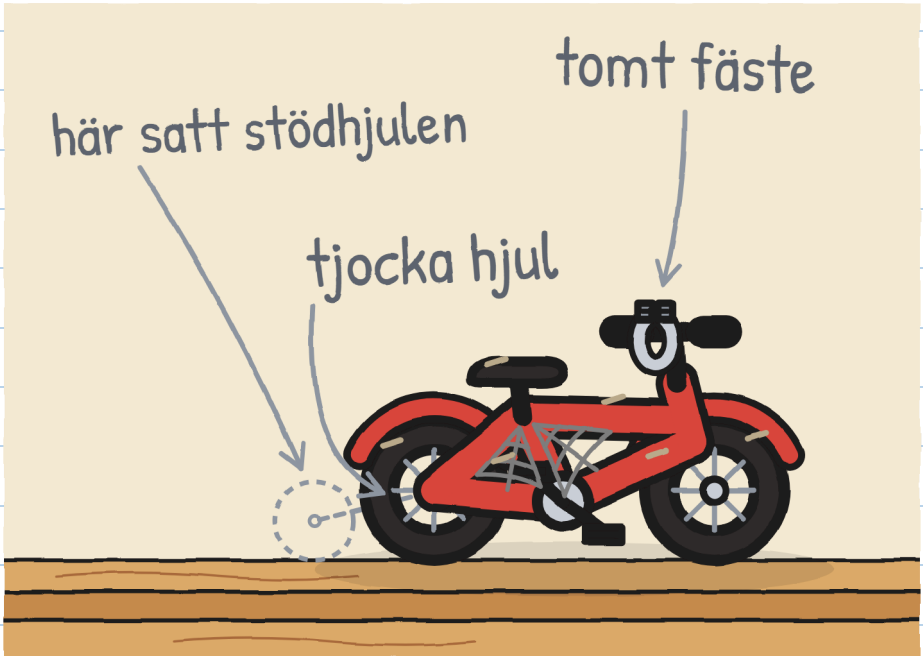
Under låg en lapp vikt i fyra.



Totte läste den två gånger.
– Vilken dålig handstil, sa han. Sedan sa han inget på en lång stund.

R. håller sitt ord, fast sent. Det sa Flora. Hon sa inte HUR sent. –J.

Då ställde Totte den lilla cykeln på bordet.

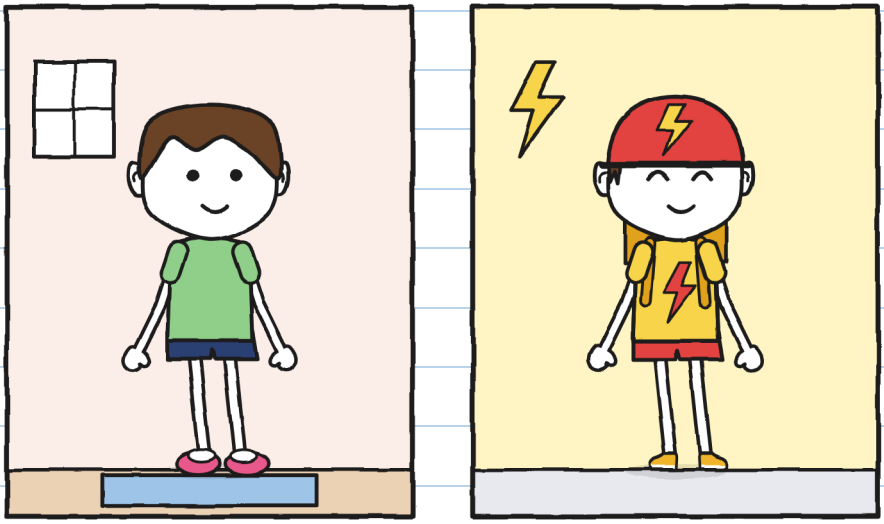


– Den var min. Den hade den här pinglan, fastsatt med fästet. En dag slutade pinglan att plinga: klack. Någon sa: ”Ge mig den, Tottis. Jag lagar den och ger tillbaka den”.

– Vem? frågade Julia utan att mena det. Hon höll för munnen.

– Jag minns inte ansiktet. Jag minns pinglan. Och att jag väntade länge.

– Hemma kallar de mig Tottis, sa Totte. På BLIXTBUD heter jag Totte. Det skrev jag på mitt kort första dagen.
– Vad är det för fel på Tottis? frågade jag.
– Ingenting. Tills Zoe säger det. På BLIXTBUD sitter öknamnen fast. Titta på Bruno.



HEMMA: Tottis PÅ BLIXTBUD: Totte

– Bruno har kallat mig Tottis sex gånger sedan i tisdags, tillade Totte.
Julia krympte i sitt hörn.

– Får du fortfarande plats? frågade Julia. Hon kunde inte låta bli.
Märta ställde ner cykeln på golvet. Totte satte sig.

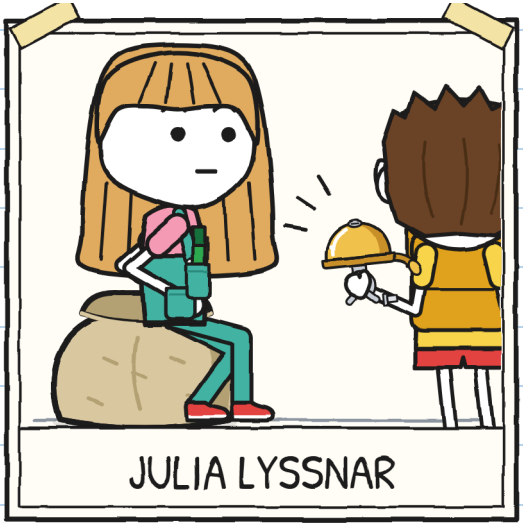


Han fick plats. Ungefär.
Märta skrattade nästan. Totte skrattade också.
Han hade inte skrattat sedan lördags.

Rödometer: 0. Jag skriver upp det, för det räknas också. –J.

– Du har redan cykelklockan från BLIXTBUD på cykeln, sa jag. Du behöver inte sätta dit pinglan. Du kan spara den. Eller låta den komma tillbaka.
– Det vet jag, sa Totte. Men han tittade på mig. Det verkade som om han hörde det för första gången.

Julia var tyst i elva minuter och lyssnade, med tuschpennan undanstoppad.





11 min

Elva minuter. Min tunga somnade. –J.

– Jag vill prova den själv, sa Totte.
Märta, Julia och jag gick ut. Totte
stängde bakrummet.

För att inte höra gick Julia över affären och jag ritade. Tottes sittplats har nu baldakin: ett tak av tyg. Det hördes ändå.



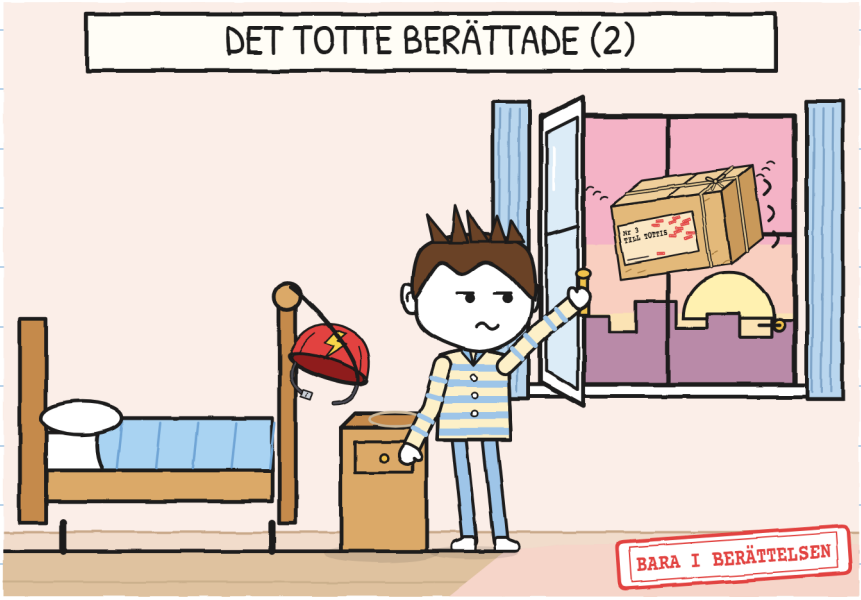
Pling.
Det var samma pling som i lördags. Sedan ett till.
Och sedan inget, på mycket lång stund.

Totte kom ut. Han hade pinglan i ena handen och kartongen under armen.
– Jag tar den med mig till i morgon. Utan att skriva på.
– Då kommer den tillbaka i gryningen, sa Märta.
– Låt den komma. Jag vill ha den en natt.
– Och om Totte lägger pinglan utanför kartongen? frågade jag.
– Det har jag aldrig provat, sa Märta. Och jag tänker inte prova det klockan sju på morgonen.
Totte lade ner pinglan och lappen i kartongen.



Det är fjorton timmar till i morgon. Jag ska räkna dem. –J.

På fredagen plingade min gata igen: pling, pling, pling. Återkomst nr 14.
Det som hände natten före såg jag inte. Totte berättade det för mig:



– Den här gången sov nr 3 på mitt nattduksbord. Inte på dörrmattan. I gryningen bankade det på rutan. Jag öppnade fönstret för det.

Han öppnade fönstret åt ett paket.
Så artigt. –J.

Jag ritade Tottes båda cyklar bredvid varandra.
Jag lade till pinglan på hans nuvarande cykel. Det blir bra.
Julia klistrade en liten papperslapp över den ritade pinglan.



förut nu

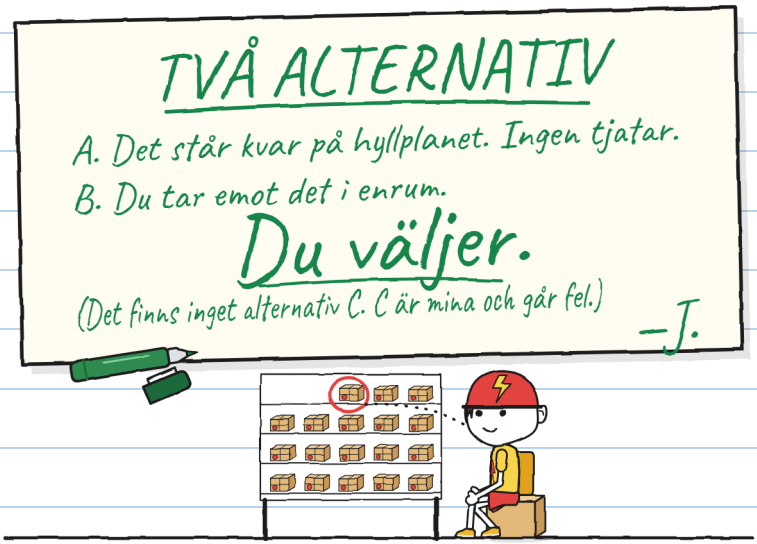
Hon hade rätt. Det retar mig lite.

KAPITEL 5

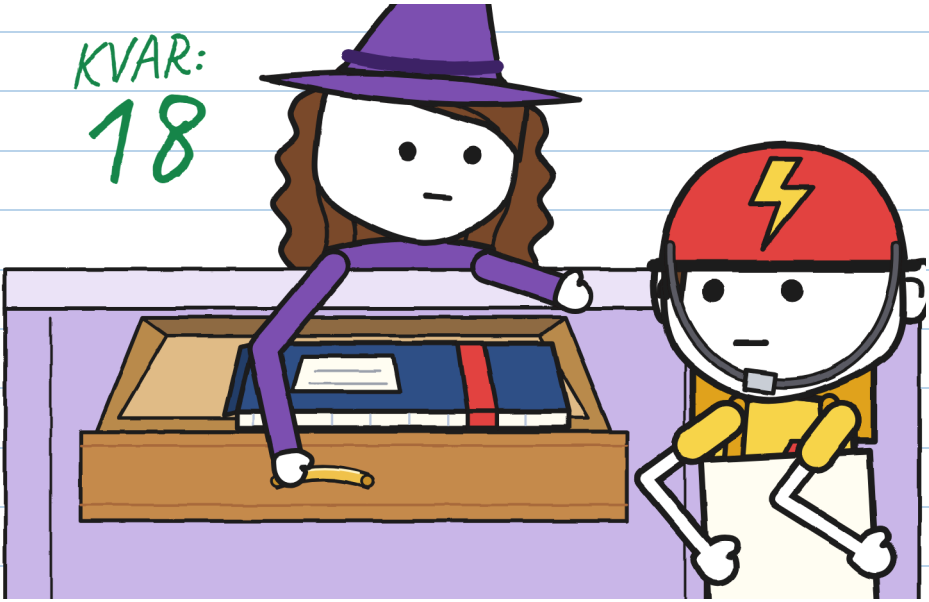
I enrum

På fredagseftermiddagen stod nr 3 på sitt hyllplan. Det hade fjorton stämplar. Totte satt på sin låda och tittade på det på avstånd.

Julia hade hållit på att förbereda något i två dagar. Jag blev rädd.
Det var ett ark med två alternativ.

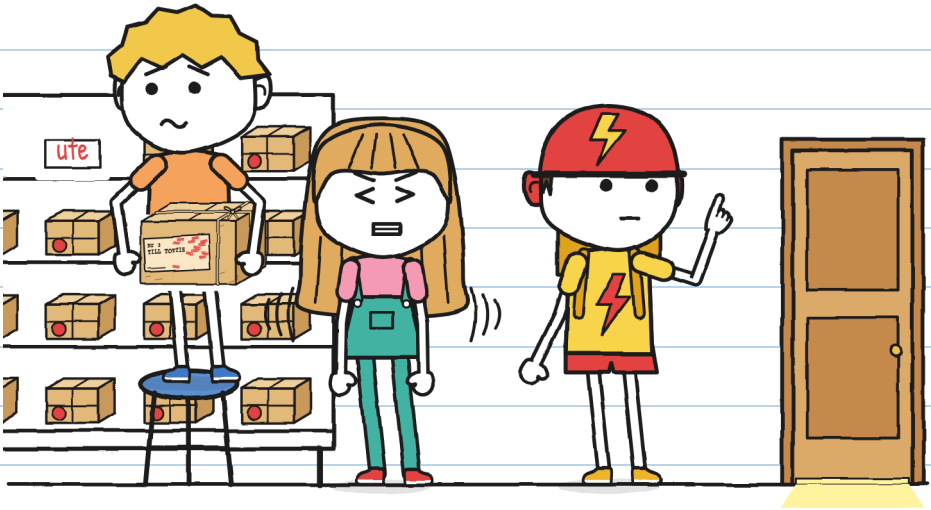


Totte läste arket. Han tittade på Märta.
– Om jag skriver på, vem vet det?
– Jag. Och min registerbok: där skriver jag in leveranserna. Den lämnar aldrig skuffen.
– Och BLIXTBUD?
– Jag berättar inte för dem. Ett register är ingen skylt.



Skylten har siffror. Namnen stannar i skuffen. –J.

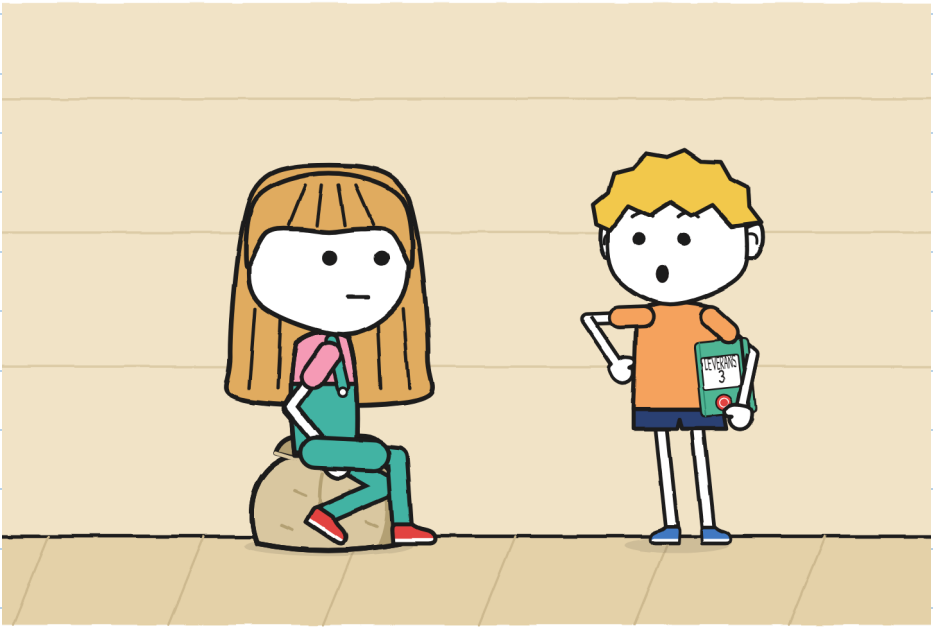
Totte reste sig från sin låda.
– Jag väljer B.
Julia hoppade inte. Jag såg henne inte hoppa.
– I bakrummet, fortsatte Totte. Med er två.
– Jag också? frågade Julia.
– Du vill se mig skriva på mer än någon annan. Jag vill hellre ha dig där jag ser dig.



I bakrummet tog Totte fram pinglan och lappen igen. Han tittade på dem långsamt och noga.
– Innan jag skriver på tittar jag på vad jag skriver på, sa han utan att titta på någon.
Julia blev rosa, som sin tröja.



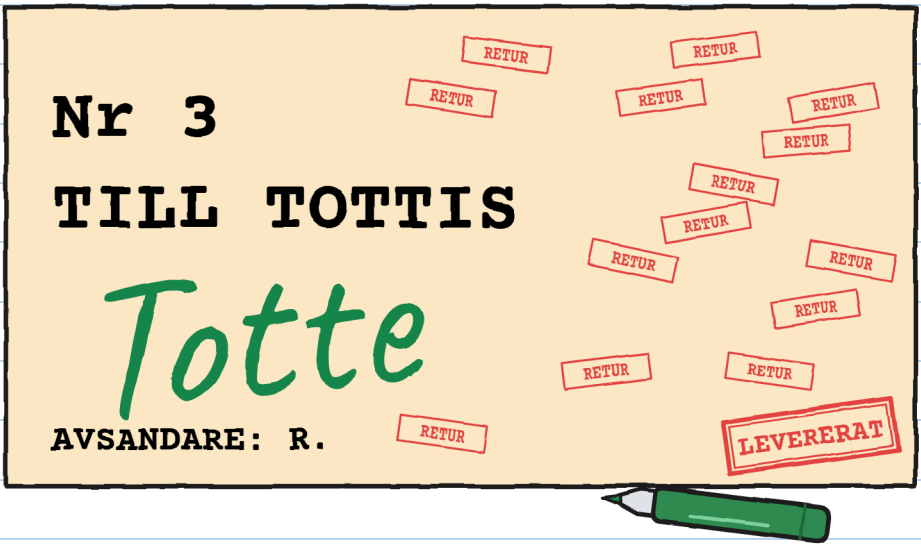
Julia gav Totte sin gröna tuschpenna. Hon satte sig på en säck i hörnet.
– Vad gör du? frågade jag.
– Jag sitter på mina händer. För att inte hjälpa till.



Jag stängde anteckningsboken och stoppade den under armen.

Sedan skrev han upp allt. –J.

Totte tog av locket på tuschpennan och skrev på.



På etiketten stod det "Tottis". Underskriften löd "Totte".

– Gäller det så här? frågade Totte. Det är inte samma namn.

– Det är mottagaren som skriver på, sa Märta. Och mottagaren är du.

Märta skrev in leveransen i sin registerbok. Julia höll redan den blå pallen i händerna. Hon ställde ner den på golvet.

– Får jag ändra skylten? frågade hon Totte, inte Märta.

Totte tittade på skylten.

– Det står bara en siffra.

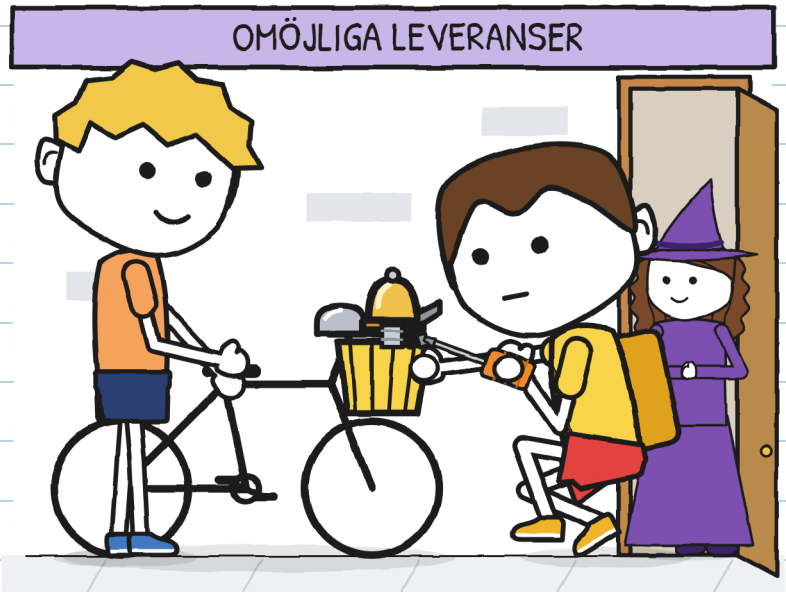
– Bara.

– Okej.



Jag frågade först. Skriv upp det. –J.

På trottoaren lutade Totte cykeln mot väggen.
Han tog en skruvmejsel ur ryggsäcken.
– Sätter du dit pinglan? frågade jag.
– Ja.
– Och cykelklockan från BLIXTBUD?
– Den där hör till BLIXTBUD. Den här är min.



Totte satte dit den. Jag höll bara i cykeln. Och det var för att han bad mig. Totte knackade på hammaren med ett finger.
Pling.

Tio över fem kom BLIXTBUD. Bruno bromsade.

– Vad är det som plingar?

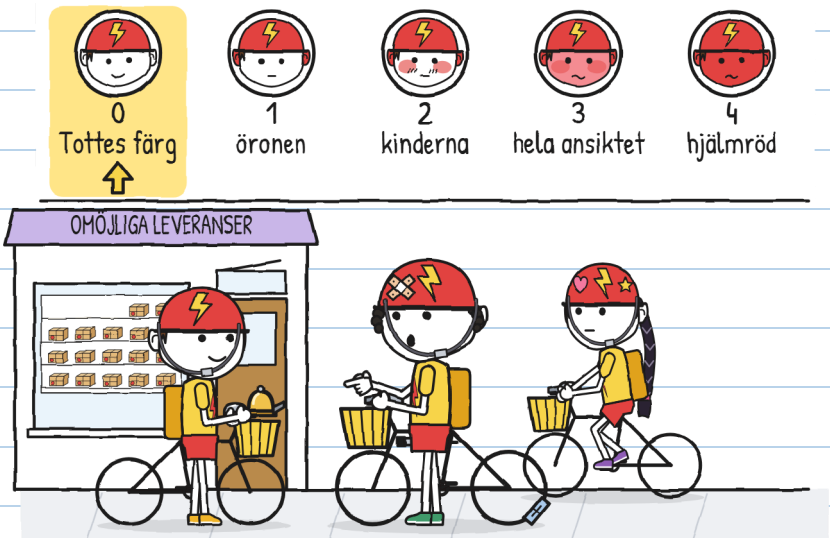
– En pingla.

– Var kommer den ifrån?

– Den var min.

– Från när du var Tottis?

Jag tittade på Totte. Inget rött. Inte ens öronen.



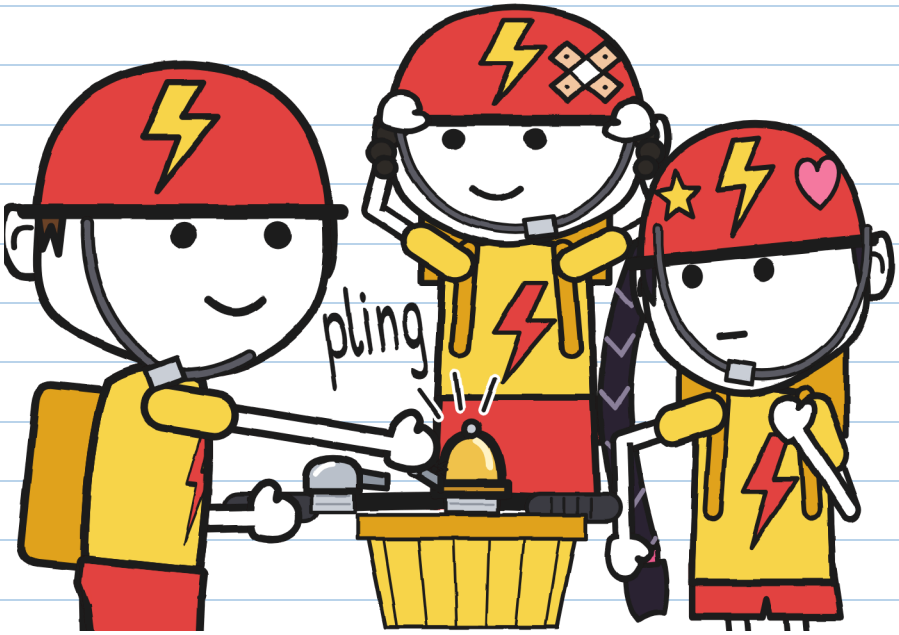
– Från när de kallade mig så. Nu heter jag Totte.

Och du, vad heter du?

– Pun... avbröt Bruno sig. Bruno.

– Precis. Bruno.

Bruno lyfte på huvudet. På BLIXTBUD hade ingen kallat honom Bruno på två år.
Zoe öppnade munnen.
Totte knackade på hammaren. En gång.
Pling.
Zoe stängde munnen. Hon tänkte efter.
– Det låter bra, sa hon. Vi är sena, Totte.



Hon sa "Totte". Utan att lägga till något. –J.

Den natten lät jag rullgardinen vara uppdragen igen.

– Vaktar du igen? frågade mamma.

– I natt vaktar jag att ingenting händer.

– Det är jag mycket bra på. Sov nu.



Jag somnade med tuschpennan utan lock. Min kudde är grön. –J.

Det grydde.

Ingenting lät.

Inte ett pling, inte ett fönster, inte hunden på nr 4.

Det är den vackraste tystnaden jag har hört på min gata.

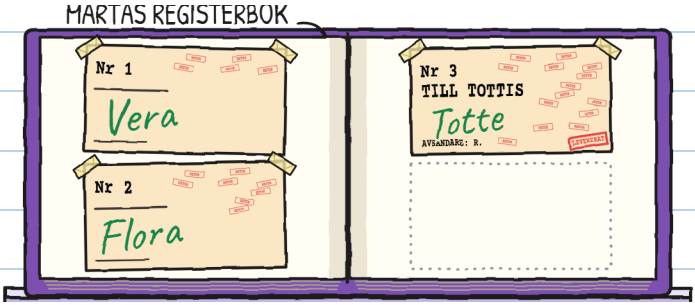


KAPITEL 6

Tills vidare

På lördagen klockan tio ritade jag hyllan. Sjutton paket. Tre tomma platser.

Märta klistrade in etiketten i sin registerbok, med de andra två.



Ett ägg, några frön och en pingla. Alla tre kom fram sent. Alla tre kom fram.

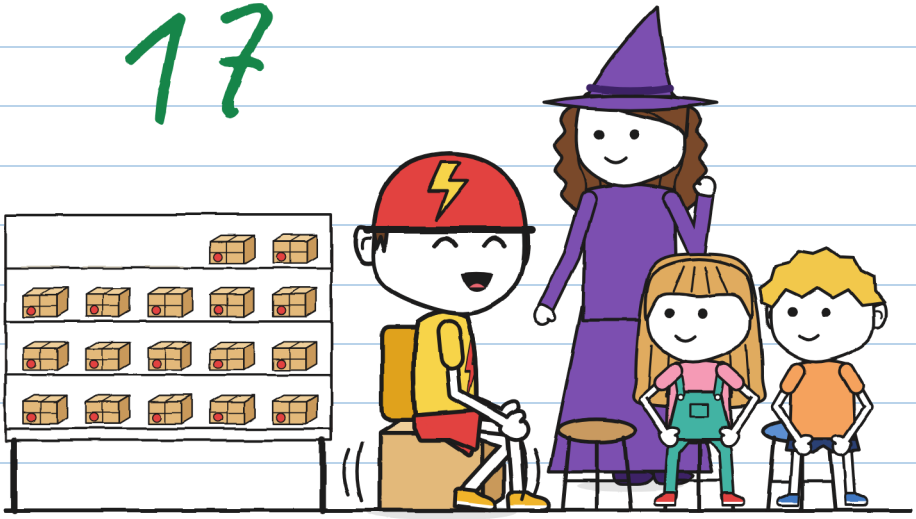
Totte skrev på den tredje. Den här gången gav jag honom bara tuschpennan. –J.

Totte satte sig på sin låda och rörde sig. Den här gången tittade han inte på hyllan.

– Det är din sittplats ”tills vidare”, sa Märta.

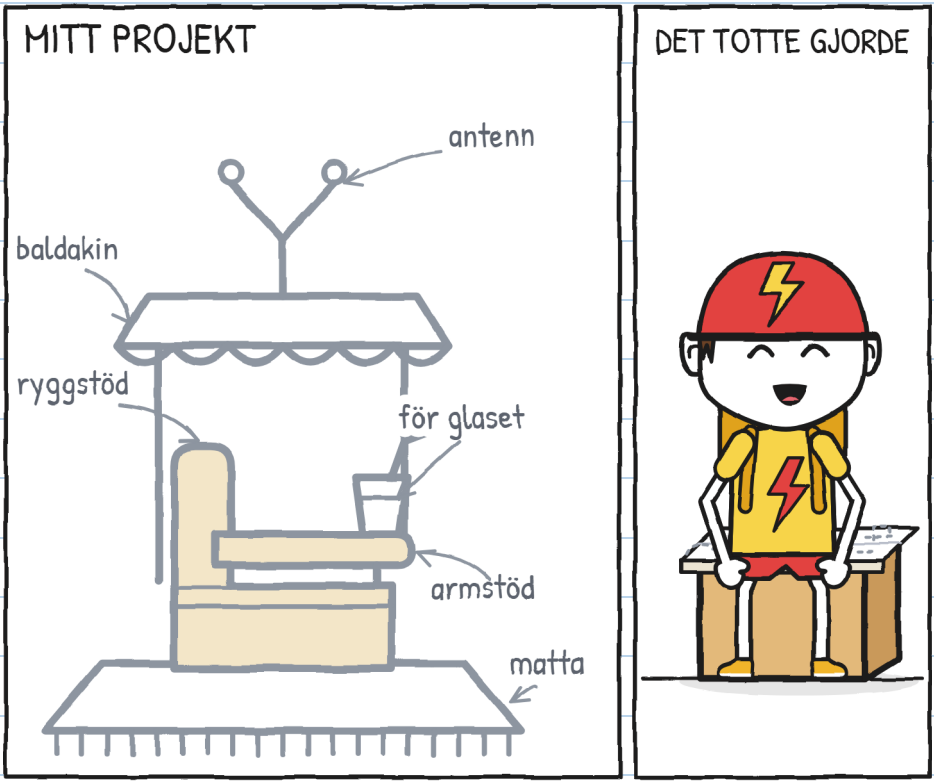
– Tills vidare duger det, sa Totte.

KVAR:
17



”Tills vidare” kan vara i åratal. Fråga nr 3. –J.

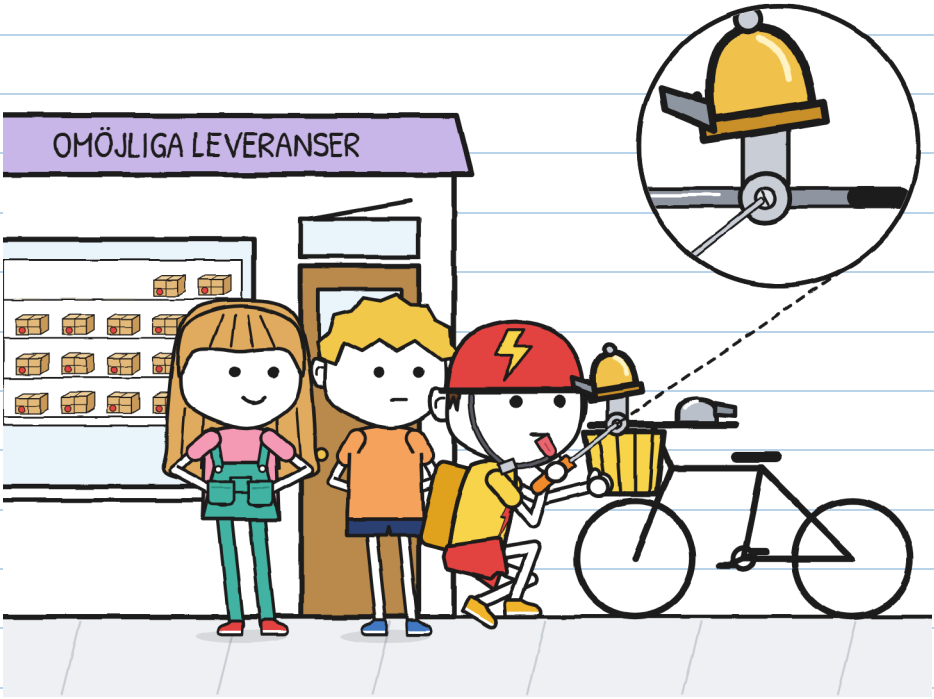
Jag visade Totte mitt projekt: ritningen till sittplatsen. Det tog mig hela veckan.



– Får jag den?

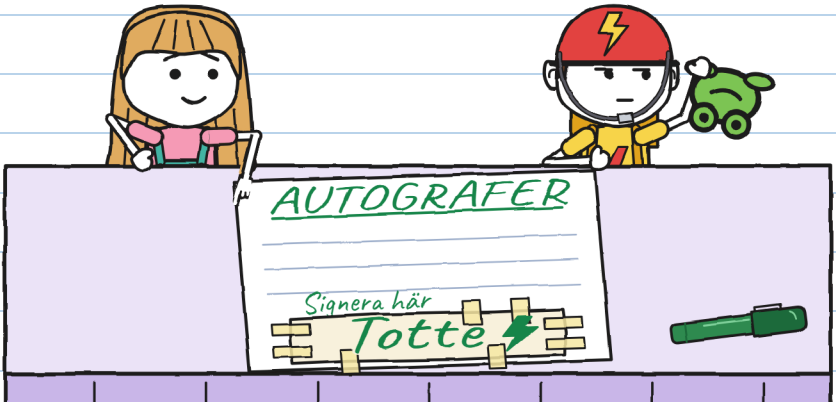
Han vek ritningen i fyra. Han lade den på lådan och satte sig.

Utanför satt pinglan snett på styret.
– Jag håller den medan du drar åt, sa jag.
– Jag klarar det.
Det gjorde Totte. Jag tittade på skruven. Den verkade ha hundra varv.



Julia tog fram autografarket. Fönstret var igentäppt med papper och massor av tejp.

– Det är det från fällan, sa Julia till Märta utan att vänta på frågor. Jag har lagat det.
Hon lade arket framför Totte.
– Signerar du en autograf åt mig? På riktigt. Utan något under.
Totte tittade under arket. Han tittade under disken. Han vände på grodan.
– Okej.



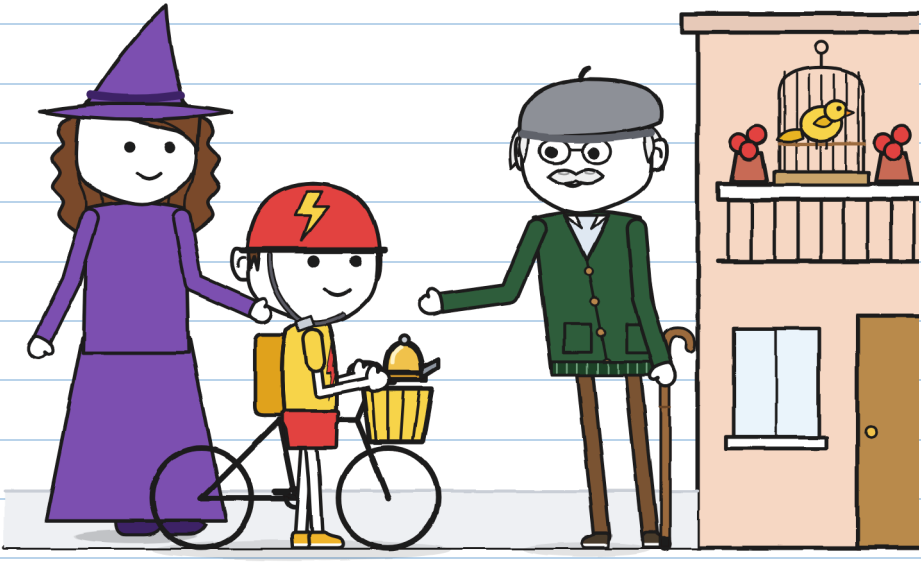
Det har jag förtjänat. –J.

Vid lunch åkte Totte ut på en leverans. En man med basker gick sakta över gatan, med sin käpp. Totte bromsade. Han väntade. Han ringde på pinglan en enda gång. Som om han sa: ”Jag är här”.
Pling.

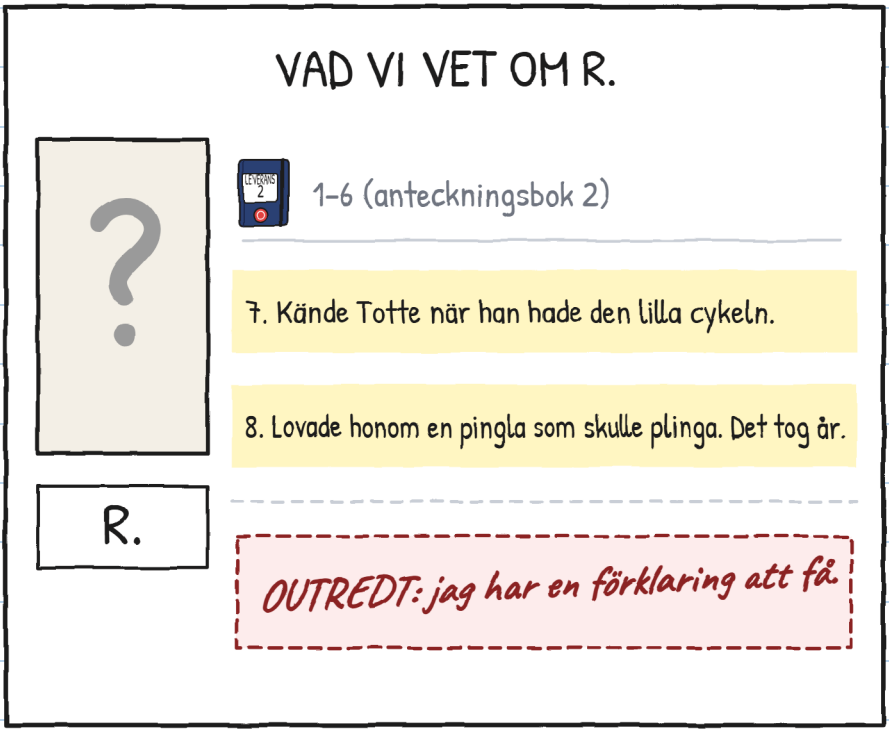


Mannen lyfte käppen till hälsning och gick vidare i sakta mak.

– Det är Don Antonio, sa Märta. Tottis nummer två på min lista.
– Är pinglan ny? frågade mannen, nu på vår trottoar.
– Gammal, sa Totte. Den var min. Från när de kallade mig Tottis.
– Det är sextio år sedan någon kallade mig så. Ska vi byta? Du blir Don Antonio, jag blir Tottis.
Totte tänkte efter.
– Tills vidare, nej.

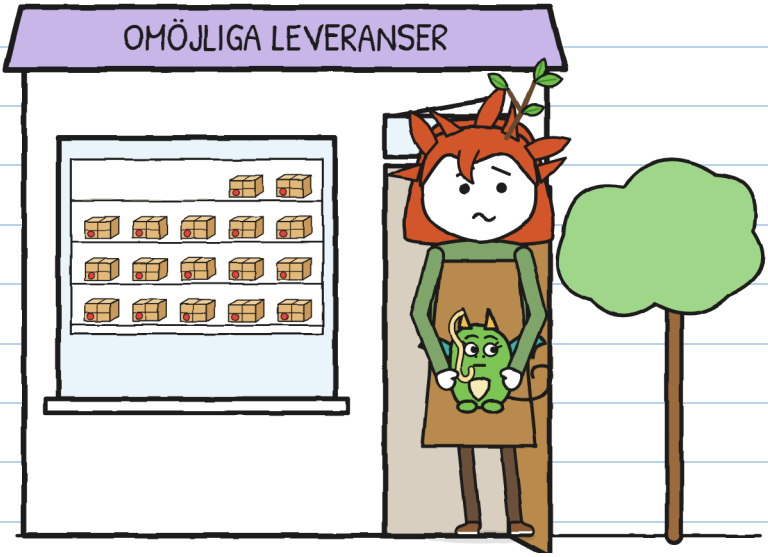


Jag tog fram registerkortet om R. Det fanns redan sex ledtrådar. Jag lade till två. Totte bad om kulpennan. Han skrev under, med sin egen handstil.



– Ska du tacka? frågade Julia.
– Både tack och klagomål. Båda. Jag vet inte vem R. är än.

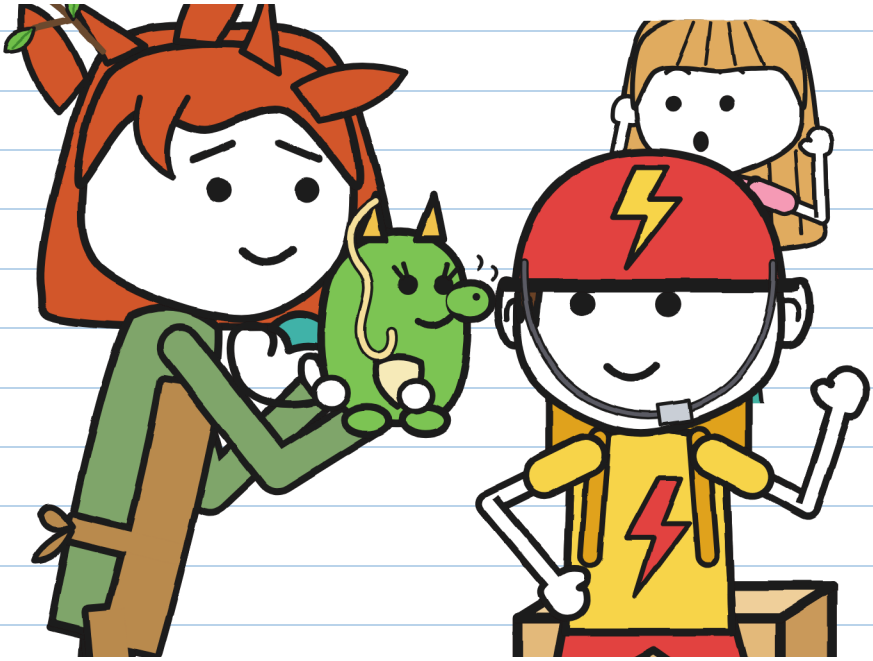
Klockan ett kom Vera in. Hon bar Smula i famnen och hade en liten kvist i håret.
– Jag behöver hjälp. Smula kan redan flyga iväg. Hon behöver en säker plats att landa på. – Hon gjorde en paus. – I går valde hon min soppa.



Smula tittade på mig och gjorde mitt ”det var inte jag”-ansikte.

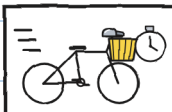
Ditt, exakt. Med nudel. –J.

– Behöver du någon snabb? frågade Totte från sin låda.
– För att hjälpa mig måste man kunna vänta, sa Vera.
– Det kan jag också. Sedan i veckan.



Jag kan också vänta. Nu då? –J.

LEVERANS NR 3. Så lång tid tog det för var och en:

	BLIXTBUD: tio minuter.
	R.: år.
	Totte: sex dagar.
	Julia, som lyssnar: elva minuter (rekord).

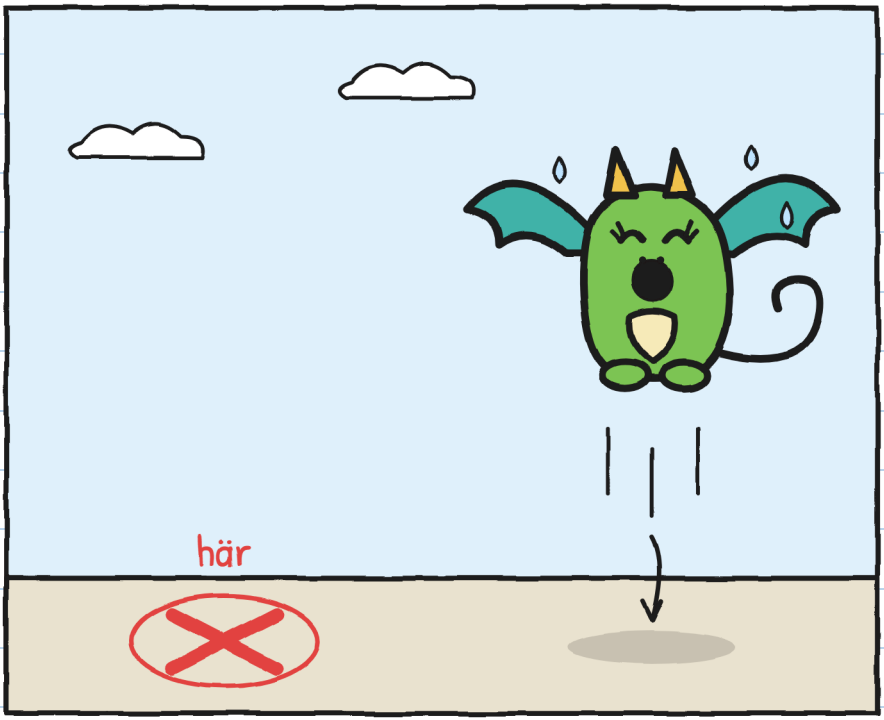


Totte åkte ut för att leverera. Ute på gatan hördes ett pling. Och ett till.
Den här gången var det han som ringde på pinglan.

Jag plingar fortfarande av mig själv. Jag lär mig. –J.

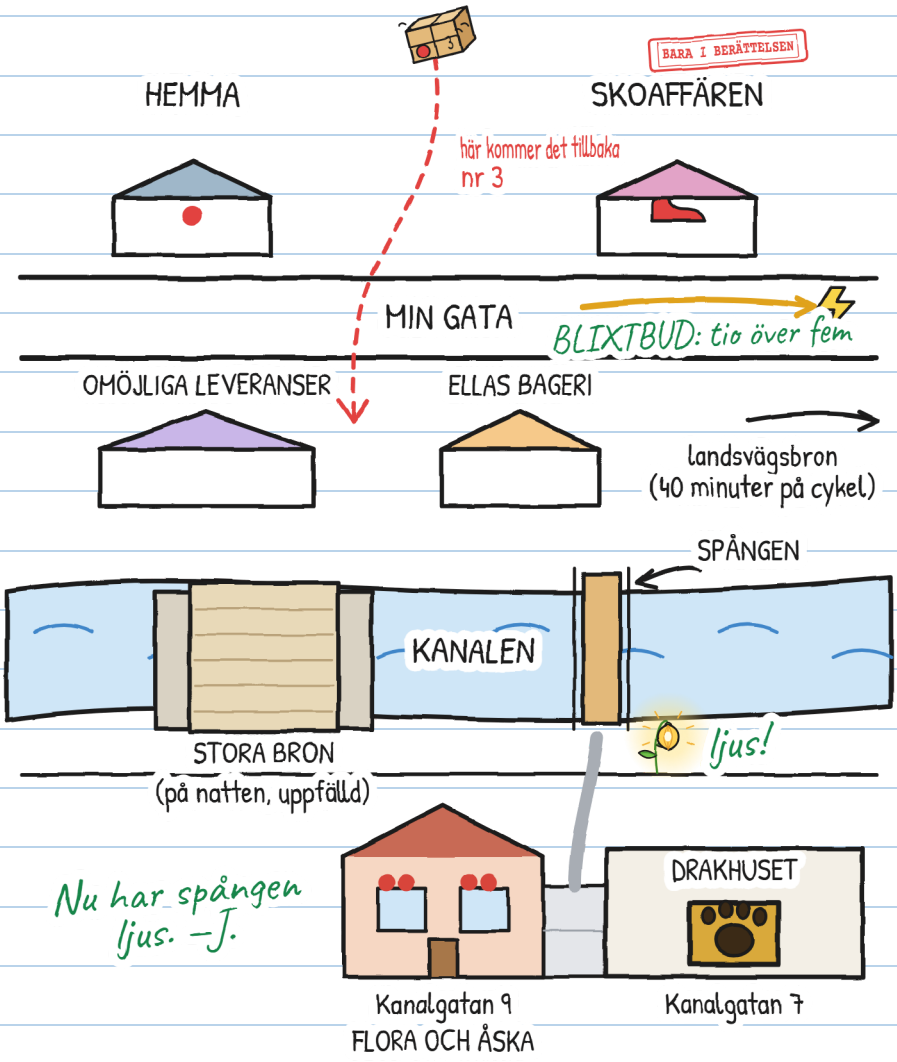
OMÖJLIGA LEVERANSER · 4

(snart)



Var landar en drakunge som härmar dig? –J.

KVARTERET (version 3)



OCH DU, VAD HETER DU?

Totte kallades Tottis. Nu väljer han själv sitt namn. Och du?

Jag gillar att bli kallad...

Jag kan också kallas...

Jag vill helst inte bli kallad...

Jag heter Julia. "J." bara när jag signerar. –J.

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Det finns sex storlekar, för 3 till 16 år, och fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L har samma sidor och samma bilder. XL är en roman. Bara sättet att berätta är olika.

STORLEK XXS · PRE-A1
MÄRTA OCH TOTTE SKRATTAR. SER DU DEN RÖDA CYKELN?

STORLEK XS · A1
Märta log nästan. Totte skrattade också.

STORLEK S · A2
Märta skrattade nästan. Totte skrattade också. Han hade inte skrattat sedan lördags.

STORLEK M · B1
Märta skrattade nästan. Totte skrattade också, första gången sedan lördags.

STORLEK L · B2
Märta gav ifrån sig ett ljud som hos någon annan hade varit ett skratt. Totte skrattade också. Han hade inte skrattat sedan lördags.

STORLEK XL · B2-C1
Illustrerad roman · 13+

Nivåerna enligt GERS är ungefärliga.

Var och en i sin storlek. Samma pling. –J.

FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

RIKTIG CYKEL: SÅ GÖR DU

1. Alltid hjälm, och ordentligt fastspänd. Också när du bara ska "hit bredvid".
2. Se till att andra ser dig och hör dig: lampor, ljusa kläder och cykelklocka. Cykelklockan varnar, men den bestämmer inte.
3. Båda händerna på styret. Om något distraherar dig, stanna på ett säkert ställe.
4. Trottoaren är till för dem som går: där leder du cykeln. Stanna och titta innan du går över.

Stämpeln BARA I BERÄTTELSEN visar det som händer i berättelsen men inte på gatan.

INNAN DU ÅKER, KONTROLLERA CYKELN

